

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 201.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939112736/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Minona – jeg ser min Helt nærme sig – ja, i Afgrunden, i dit evige Mørke – i Dødens Kulde – *der* er Sandhed! See, jeg skjælver jo ikke – lad mig holde fast i Fligen af din Klædning og fare ned med dig i dit Rige! – Du ligner ikke min første Kjærlighed – den var fager og herlig, som Dagskjæret i Øst, der bebuder Solens Opgang – men det var Bedrag – thi *der* er ingen Sol paa Aandens Himmel, intet evigt Lys, ingen Kjærlighed der er stærkere end Tiden!»

Minona stod ubevægelig med blege Læber og stirrende Blik ved den Døendes Leie, og lyttede fuld af Rædsel til disse vilde Udbrud, der klang som en Forbandelse over hendes egen Kjærlighed. – Endnu engang vendte Tyras Bevidsthed tilbage. «Troer du det er Skam, der lægger mig i Graven?» spurgte hun idet hun saa Minona alvorligt ind i Ansigtet. «Det er sandt – jeg er beskjæmmet – jeg er vanæret i min Kjærlighed – derfor dør jeg, men det er ikke hvad Verden kalder Skam! Hvis jeg var hans Hustru og hans Hjerter var mig utro vilde jeg have endnu een Grund til at dø! – at løse ham fra det usle, afnægte Baand, dens Fordom havde paalagt ham.»

Imidlertid tog Sygdommen saa hurtigt overhaand, at det sidste Øieblik maatte være nært. Hun laae i uophørlige Krampetrækninger, og udtalte kun afbrudte Ord i en vild og jamrende Tone. Minona leed Dødsangst; hun vilde hjælpe eller kalde Andre tilhjælp, men hendes egen Svaghed og den Rædsel, hun var behersket af, lammede hendes Kræfter. Som under Indflydelsen af en gyselig Trolddom stod hun endnu taus og ubevægelig som en Marmorstøtte ved sin Venindes Dødsleie.

Pludselig reiste Tyras sig op, med flammende Øine og et Smil paa de blaaehvide Læber. «Endelig!» udbød hun med vild Glæde. «See, min Konge kommer for at hente mig! bøj Knæ for ham Minona! og modtag hans Indvielse, at han ikke skal fornægte dig i din sidste Time. Du skjælver Barn! Du modtog vel engang med et rørt og begejstret Hjerter Himlens Velsignelse – ligesom jeg! Den bedrog mig og den vil bedrage dig – siig dig løs fra den iide! – kun Døden holder hvad den lover. Minona – vær stærk, og giv dig denne skrækkelige Sandhed ivoild, saa skal du aldrig lide hvad jeg har lidt! Troer du paa Livet? – Jeg sværger dig ved de Smerter, der fortære mig – ved min spildte Kjærlighed – ved mit knuste Hjerter – Livet er en Løgn!» Ved dette vilde Udbrud brast den ulykkelige Pige i